

„Heeft ze u niet herkend.

„N.... nee.... even dacht ik.... maar, nee.... maar ik ga toch den heelen tijd bij haar zitten; je weet toch niet, misschien kan ze alleen niet toonen.... zooals zoo vaak....”

Ze was een heelen tijd stil; de kolen verschoven in de kachel; ik keek naar de damp van de heete melk op de koffietafel die zachte geheimzinnige teekens kringelde in een bleeke zonnestraal.

„Kom,” zei ze ineens met een glimlach naar mij. „We moeten samen even eten.”

We spraken af dat ik nog blijven zou, dien nacht; ze sliep altijd als ze hier logeerde in 't kamertje naast Leida, omdat 't zonnig was en zoo'n mooi uitzicht had. „Slaapt u in dat harde logeerbedje?” vroeg ze lachend. „Brengt Leida u wel een kruik, 's avonds?” Er was een warmte en goede wil in haar, een charme ook, die elk restantje vijandelijkheid in mij overwon.

Na 't avondeten waarbij ze stil en moe was kwam ze gauw weer beneden. „Ze slaapt nu, lijkt 't,” zei ze. „De verpleegster vindt dat ze erg vermindert. Misschien vannacht.... ze wou den dokter nog halen maar ik zei van nee; waarom haar niet rustig laten sterven, vindt u niet? vindt u niet ook?”

„Nicht Betsy was toch aanmerkelijk ouder dan u, is 't niet?” vroeg ik. Ze zat tegenover mij aan de ronde tafel waarop het theeblad en de tijdschriften uit de portefeuille gezellig op 't donkere tafelkleed onder de laaggetrokken lamp lagen. Ze leek zeker véél jonger dan nicht Betsy daar boven; heldere, levendige bruine oogen onder dikke wenkbrauwen, grijzend bruin haar, dik en golvend, gekapt alsof het kort geknipt was; in het flatteuse lamplicht was haar huid blozend en zacht en zonder rimpels en de mond was mild en gaaf, vrij groot en zonder strengheid.

„Ze is nogal wat ouder.... maar ach, leeftijd....”

Ze zat stil en ik had 't gevoel dat ze iets wou zeggen — en niet wou. Ze keek me een paar maal aan, opende haar mond.... zei niets.

Ik wachtte rustig, een handwerkje in handen.

„Weet u....” zei ze ineens.... ik keek op, haar heele gezicht was een en al leven, ze was blijkbaar van iets gewichtigs vervuld. „Weet u,” herhaalde ze en zweeg weer. „Weet u dat Betsy eens iemand doodgeschoten heeft?”

„Geschoten?” zei ik verschrikt en liet het handwerk op tafel vallen. „Nicht Betsy?”

„Ja, nicht Betsy!” zei ze met nadruk. „Ik kan niet uitstaan dat iedereen maar denkt: O, nicht Betsy. Alsof ze er alles van weten, met een zekere minachting. Terwijl ze een leven heeft gehad zoo moeilijk, zoo hard.... en zoo dapper.... en daar ligt ze alleen te sterven en iedereen zegt: Nicht